

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.016 van 22 oktober 2001
in de zaak A. 86.181/VII-19.187**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M. MANDELBLAT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 A. Reyerslaan 41 bus 8

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 19 augustus 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 december 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 juli 1999;

Gelet op het arrest nr. 87.783 van 5 juni 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 19 oktober 1998 en verklaarde zich op 20 oktober 1998 vluchteling.

1.2. Op 22 december 1998 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 juni 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 10 februari 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal B. machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Verté.

Betrokkene, die verklaarde de XXX nationaliteit te bezitten, beweert problemen te hebben omwille van zijn etnische afkomst en religieuze overtuiging (R.-moslim). Hij werd op 30 april 1999 uitgenodigd voor een tweede interview op 10 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal. Aangezien hij hierop niet is ingegaan, moet het Commissariaat-generaal zich baseren op het eerste verhoorverslag op haar zetel. Betrokkene heeft evenwel een medisch getuigschrift binnengebracht om zijn afwezigheid te verschonen.

Nadat zijn vader in 1978 bij een aanval op hun dorp, W., zou zijn gedood, zou betrokkene, samen met zijn moeder, broer en zus, naar B. zijn gevlucht. Tot hun terugkeer naar XXX in 1983 zouden ze daar bij dhr. S. hebben verbleven en gewerkt. Eens terug in XXX zouden er weinig problemen zijn geweest, maar in 1991 zou W. andermaal zijn aangevallen, waarbij betrokkenes ouderlijke woning zou zijn platgebrand. Zijn familie zou in het dorpsschooltje een nieuw onderkomen hebben gevonden. Daar zou betrokkene zijn benaderd door het 'A.', waarvan hij in januari 1992 lid zou zijn geworden. Omwille daarvan zou hij in april 1992, samen met 31 medeleden, zijn gearresteerd en naar een militair kamp overgebracht, maar zeven à acht dagen later zou hij erin zijn geslaagd te ontsnappen, waarna hij meteen zou zijn ondergedoken. Als reactie zou het leger echter betrokkenes moeder, broer en zus hebben opgepakt. Via zijn achteraf vrijgelaten moeder zou hij later hebben vernomen dat zijn zus zou zijn verkracht en zijn broer gedood. Daarom zou betrokkene in november 1992 andermaal naar B. zijn uitgeweken. Daar zou hij eerst anderhalf jaar in C. en vervolgens in D. hebben geleefd en gewerkt. Aangezien hij er echter meermaals door de politie zou zijn ondervraagd, zou zijn werkgever hem hebben ontslagen. Daarop zou betrokkene dan ook B., op 17 november 1998, zijn ontvlucht om, via o.a. I., op 19 oktober 1998 in België aan te komen, waar hij de volgende dag een asielaanvraag indiende.(sic)

Vooreerst dient erop gewezen dat betrokkene, in de loop van zijn asielpprocedure, meerdere tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, die de geloofwaardigheid van zijn relaas aantasten. Zo sprak hij zich bijvoorbeeld tegen met betrekking tot zijn reisroute (in C. (Dienst Vreemdelingenzaken) versus B. (Commissariaat-generaal) de boot richting Europa genomen), alsook aangaande het tijdstip van zijn 'A.'-lidmaatschap (sinds 1991 (Dienst Vreemdelingenzaken) versus (in) januari 1992 (Commissariaat-generaal)), en zijn arrestatie (januari 1992 (Dienst Vreemdelingenzaken) versus april 1992 (Commissariaat-generaal)).

Daarnaast dient tevens opgemerkt dat ook bij betrokkenes verklaring R. en 'A.'-lid te zijn ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt, daar hij niet in staat is (correct) te antwoorden op enkele van de meest essentiële vragen betreffende zijn kennis van het 'A.' en XXX. Zo weet hij bijvoorbeeld niet alleen weinig af van zijn vermeende partij (cfr. o.a. naam stichter en voorzitter; stichtingsdatum) en geboorteland (cfr. o.a. aantal deelstaten; hoofdstad A.), maar is het tevens haast ondenkbaar dat hij, als R., niet zou

weten wat de begrippen 'm.' en 'M.' juist betekenen, daar deze een wezenlijk onderdeel van het dagelijkse R.-leven in A. uitmaken.

Door dergelijke tegenstrijdige en ongerijmde verklaringen komt betrokkene vluchtrelaas, dat geheel op zijn vermeende etnische origine is gebaseerd, uiteraard in een totaal ander daglicht te staan, waardoor aan zijn verklaringen geen geloof meer kan worden gehecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 december 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij, hierover geïnterpelleerd ter zitting, verklaart afstand te doen van deze exceptie;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 52, § 1, 2°, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en van het beginsel van behoorlijk bestuur, doordat zij voor een tweede interview werd uitgenodigd, hetgeen betekent dat de eerste verwerende partij van mening was dat de asielaanvraag niet kennelijk ongegrond was en dat het administratief dossier onvolledig was om een beslissing te nemen, dat de commissaris-generaal desondanks een beslissing heeft genomen vooraleer de verzoekende partij een tweede maal te hebben gehoord, dat aldus geen rekening werd gehouden met het aangetekend schrijven van 26 mei 1999, noch met het medisch attest van 7 mei 1999; dat, hoewel de rechten van verdediging niet op administratieve rechtshandelingen van toepassing zijn, de verzoekende partij niettemin de gelegenheid moest hebben om zich uit te drukken en de onduidelijkheden met betrekking tot haar asielaanvraag te beantwoorden;

Overwegende dat de verzoekende partij, na een eerste maal te zijn verhoord op 20 februari 1999, werd uitgenodigd voor een tweede interview dat zou plaatsvinden op 10 mei 1999; dat de bestreden beslissing niet steunt op de afwezigheid van de verzoekende partij, maar op een onderzoek van de door haar eerder aangebrachte elementen; dat de vraag of de commissaris-generaal de bestreden beslissing kon steunen op de gegevens uit het eerste interview, zich identificeert met de vraag of de beslissing draagkrachtig gemotiveerd is; dat wat dit betreft moet worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 62 en 63/3, § 2.2 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat het gemis aan kennis van de verzoekende partij op sommige punten, ook al zijn ze essentieel, te wijten is aan een gebrek aan cultuur, dat het feit dat de verzoekende partij geen antwoord kon geven op de begrippen "M." en "M." te wijten is aan het feit dat zij geen kranten las, niet over elektriciteit beschikte om naar de radio te luisteren, en nooit naar de hoofdstad van A. is geweest, dat de onduidelijkheden betreffende haar reisroute, het tijdstip van haar A.-lidmaatschap en van haar arrestatie, dermate minimaal zijn dat er geen sprake kan zijn van bedrog, maar enkel van verwarring die haar parten speelde; dat de verzoekende partij in haar dringend beroep overigens opmerkingen heeft geformuleerd over de moeilijke communicatie met de vertaler op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zij bovendien het merendeel van de vragen heeft beantwoord in verband met de A. en XXX, dat hiermee geen rekening werd gehouden, hoewel de commissaris-generaal zelf zijn twijfel heeft uitgedrukt door de verzoekende partij uit te nodigen voor een tweede interview;

Overwegende dat de verzoekende partij haar asielaanvraag steunt op het behoren tot de XXX R.-moslimgemeenschap; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een aantal essentiële begrippen, met name, "M." (degene die voorbidt in een moskee) en het "M." (de XXX geheime politie) niet kende; dat het gebrek aan kennis van deze begrippen, die wezenlijk zijn voor een XXX R.-vluchteling, op het eerste gezicht kan volstaan om de beweerde etnische en religieuze afkomst van de verzoekende partij te weerleggen; dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tweeëntwintig oktober tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.